

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom — vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Drugi občni zbor društva „Narodni dom“

bil je včeraj zvečer ob 6. uri v dvorani čitalnice Ljubljanske. Ko se je konstatovalo, da je izmed po pravih opravičenih 83 glasov, zastopanih 37, tedaj več nego predpisana tretjina, otvori dr. Mošé zbor s srčnim pozdravom, imenuje verifikatorja denšnjega zapisnika, ter potem v kratkih potezah obriše društveno delovanje v preteklem letu. V društvu prišlo se ni nič tacega, pravi govornik, da bi smeli posebno ponosni biti in loterija morala se je preložiti na zadnji dan tega leta, čemur je uzrok deloma v tem, da naš narod ni bogat in da se veliko od njega zahteva. Veliko podporo našli smo pri naših bratih Čehih in Hrvatih, ki so doslej pokupili največ srečk. Česki umetelniki in pisatelji združili so se v ta namen, da našemu „Narodnemu domu“ na korist izdajo poseben album. V novem gledališči v Pragi bode v isti namen jedna predstava. Banka „Slavija“ pristopila je društvu kot ustanovnik in dala 1000 gold. Hrvatje so pred kratkim priredili koncert, ki je donesel tudi lepo vsoto. Izmed domačinov obnesli so se najbolj vrli Notranjci s svojo besedo, katere čisti donesek je bil nad 1000 gold. Bratom Čehom in Hrvatom, vrlim Notranjcem in sploh vsem, ki so kaj storili za „Narodni dom“, bodi iz dna srca izrečena zahvala. (Društveniki ustanejo v znamenje zahvale.)

Kot drugo točko prečita tajnik Iv. Hribar svoje jako obširno in natančno sestavljeno poročilo, v katerem se opisuje vse odborovo delovanje, društvena zgodovina preteklega leta, zlasti pa razpečavanje srečk, katerih se je doslej 8000 osobam 79.410 razposlalo. Plačanih srečk je doslej 11656. Koliko je društveno delovanje, razvidno je najbolj iz tega, da so poštni stroški v preteklem letu 1503 gld. 7 kr. znašali.

Poročilo tajnikovo vzprejme se po kratki debati na znanje.

Blagajnik dr. Stare poroča o denarnem stanju društva. Premoženje „Narodnega doma“ bilo je koncem 1883. leta naslednje: gotovine 500 gld.; naloženih pri kranjskejši eskomptni banki 2641 gld.; v kranjskejši hranilnici 9179 gld. 69 kr.; pri notranjskejši posojilnici 890 gld. 28 kr.; 29 prioritetnih

obligacij ogrske severno-vzhodne železnice v vrednosti po kursu 7986 gld. 60 kr.; 3 obligacije kranjsko-zemljiščne odveze v vrednosti 3150 gld., skupaj tedaj **24.347 gld. 47 kr.** Od tega premoženja je vplačanih deležev 5750 gld.; **darov** pa do konca 1883. leta **11.118 gld. 41 kr.**

Poročilo blagajnikovo se odobri.

Fr. X. Souvan mlaj. poroča v imenu pregledovalnega odseka, da so društvene knjige in blagajnica popolnem v redu, kar zbor na znanje vzame in na predlog Hribarja izreče pregledovalnemu odseku zahvalo za njegov veliki trud.

Dr. Kotnik poroča posebno obširno in temeljito o preuredbi društvenih pravil v §. 2 in 4. in o amortizacijskem načrtu, katerega je dr. Kotnik sam izdelal. Po tej preuredbi znižajo se deleži za „Narodni dom“ od 200 gld. na 100 gld. in se tak delež more vplačati tudi v štirih obrokih po 25 gld. Prenaredba pravil nasvetovana po odboru se odobri.

Mej razgovorom sproži dr. Vošnjak misel, da bi bilo dovolj, ko bi se zidalo kakšno manjše poslopje za „Narodni dom“, na pr. za kacic 60.000 gld.

Tajnik Hribar temu ugovarja, da mora biti stavba za „Narodni dom“ monumentalno poslopje, pravi narodni dom za vse Slovence, ne samo poslopje za Ljubljance. Darovi so se nabirali in se nabirajo po vsem Slovenskem, pač smejeti bi se morali, ko bi se sezidalo kaj neznatnega. Kakor hitro se posreči nabrati 100.000 gld. po prostovoljnih darovih in po loteriji, bode se lahko za družih 100.000 gld. deležev razpečalo.

Na predlog g. dr. Vošnjaka izreče se upravni odboru za njego marljivo in požrtovalno delovanje zahvala občnega zbora. Potem se vrše volitve. Predsednikom izvoli se jednoglasno gospod dr. Mosché. V upravni odbor pa iz vrste deležnikov gg: dr. Karol Bleiweis vitez Tersteniški, Fran Fortuna, Ivan Hribar, dr. Anton Jarc, dr. Ignacij Kotnik, Ivan Murnik, dr. Fran Papež; iz vrste ostalih društvenikov gg. Andrej Senekovič, Ferdinand Souvan, dr. Josip Stare in Fran Hren. V pregledovalni odsek izvolijo se per aclamationem gg: Fr. X. Souvan mlaj, dr. Zupanec, dr. Munda, Janko Knez in Ignacij Valentinčič. Potem se zborovanje zaključí.

Iz spodnje Štajerske 5. aprila.

[Izv. dop.]

„Slovenčev“ dopisnik z Dunaja z mojima zadnjima dopisoma v št. 68 in 69 „Slov. Naroda“ zopet ni zadovoljen, ter me v št. 70 prav „bridko“ jemlje „na red“, ter mi očita, kako krivično očitam ostalim slovenskim poslancem, da se ne brigajo nič za nas Slovence na Štajerskem, ter da nam nič ne skušajo olajšati naš pretežek boj za narodni obstanek.

Mislil sem, da je gosp. dopisnik z Dunaja v „Slovenci“ pozabil v naglici našeti vse te mnogoštevilne slučaje, v katerih so slovenski poslanci posvetovali se o solidarnem postopanju, in v katerih so se posebno potegovali za nas in priborili nam sijajne uspehe. Zares imel je g. dopisnik z Dunaja tako lepo priliko, na posamičnih faktih dokazati, kako krivično je bilo moje očitaje, kako noč in dan mislijo in delajo vsi slovenski poslanci solidarno v prosep slovenskemu narodu.

Čakal sem torej, da morebiti, kar je v naglici pozabil, dopolni, in mislil sem na odo, navdušeno in navduševalno odo, katero bi potem pisal in zapel v slavo njihove vztrajnosti, odločnosti in solidarnosti.

Čakal sem zama.

Moram tedaj s teškim srcem pustiti odo, ter odgovoriti s kratkimi besedami na kratke besede dopisnikov v „Slovenci“ št. 70.

„Slovensko društvo“ izreklo je upanje, da bode čut slovenske solidarnosti vodil enakomerno vse slovenske poslance, in da se bodo vsi slovenski poslanci potegnili tudi za nas. „To upanje“ — pravi „Slovenčev“ dopisnik, — „je čisto opravičeno, in eksekutivni odsek slovenskih poslancev v Ljubljani poudarjal je v svoji resoluciji to vzajemno podpiranje“.

No in kako se je „to vzajemno podpiranje“ pokazovalo, kedaj in pri katerih prilikah? Na to vprašanje čakamo odgovora ali ga ne učakamo. Dejanja, dejanja! Kaj pomaga, če se v tej ali onej resoluciji poudarja vzajemno podpiranje, če se pa to v dejanji ne vrši?!

In zopet pravi g. dopisnik z Dunaja, da se ostalim slovenskim poslancem ne sme očitati, če se to ni zgodilo pri spomenici „slovenskega društva“.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XIV. Poglavlje: Zaušnica.

(Dalje.)

— Vidiš, Nikita Romanovič — nadaljeval je, — dobro je braniti resnico, pa pri vojski ni načelnik sam. Kaj bi ti naredil, ako bi štirideset hudobnežev vpričo tebe mesarilo nedolžnega človeka?

— Kaj bi naredil? Zgrabil bi sabljo in udrihal bi po onih štiridesetih, dokler bi bil kdo živ, — Godunov ga je osupnen pogledal.

— In pobil bi morda, Nikita Romanovič, — rekel je, — vsakega petega ali desetega hudobneža; ostali bi pa zaklali nedolžnega človeka. Ne, bolje je, knez, pustiti jih na miru; ko bodo začeli obirati ubitega, nastal bo krik, da je Štef vzel več, kakor Mihec, in pobili se bodo sami mej seboj!

Serebrjanemu ni ugajal tak odgovor. Godunov je to zapazil, in premenil je govor!

— Vidiš, — rekel je, gledajoč zkož okno, — nekdo dirja semkaj, da bi si kmalu ulomil vrat. Pogledaj knez, ali ni tvoj nadkonjar.

— Teško! — odgovoril je Serebrjani: — poprosil me je, da gre dvajset vrst daleč na romanje.

A ko je pogledal knez zkož okno, spoznal je Mihejiča. Starec je bil blede, kakor smrt. Sedla pod njim ni bilo; podobno je bilo, da je skočil na prvega konja, ki ga je dobil, in dirjal je nasproti vsakej priložnosti naravnost na dvor, prav pod rudeče okno.

— Gospod Nikita Romanovič! — kričal je že od daleč, — ti piješ, ješ in veseliš se, ali za nesrečo ne veš? Ravno kar sem srečal tam za cerkvijo Maljuto Skuratova in Homjaka; oba na konjih, a mej njim bil je zvezan, kaj misliš, kdo? Sam carjevič, sam carjevič, knez! Nadelo so mu črni bašlik na obraz ti hudobneži, a ko je veter odgrnil bašlik, spoznal sem carjeviča! Pogledal me je, kakor bi me prosil pomoči, a Maljuta, vzemi ga vrag, skočil je k njemu, in pomaknil mu je bašlik zopet na obraz.

Serebrjani skočil je s svojega mesta.

— Ali slišiš, Boris Teodorovič? zakričal je in oči so se mu zablistale. — Ali naj še čakamo, da se hudobneži spró mej seboj! In skočil je s stopnic.

— Daj mi konja, — zakričal je in iztrgal je Mihejiču uzdo iz rok.

— To ni konj zate, gospod, — rekel je Mi-

hejič, — to je slab konj, in sedla ni na njem; kako hočeš na takem konji jahati k carju...

Pa knez je že oddirjal, a jezdil ni k carju, udril jo je naravnost za Maljuto...

Stara pesem, ki je morda zložena ob Ivanovem času, opisuje te dogodke tako-le:

Kogda začinalasj¹⁾ kamenna Moskva,
Začinalasja carj Ivan, gosydarj Vasiljevič.
Kak hodil on pod Kazanj gorod²⁾
Pod Kazanj gorod, pod Astrahanj:
On Kazanj gorod mimohodom vzjal,
Polonil³⁾ carja i s cariceju;
Vivodil⁴⁾ izmenu⁵⁾ izo Pskova,
Izo Pskova i iz Novgoroda.
Kak bi vivestj⁶⁾ iz kamenoj Moskvi!
Što vozgovorit Maljuta zlodej Skuratovič:
„Ah, ti goj jesi, car Ivan Vasiljevič!
„Ne vivestj tebe izmenuški do veku!
„Sidiť suprotivnik⁷⁾
„Jest s tobój s odnogo bljuda⁸⁾
„Pjet s tobój s odnogo kovsa⁹⁾
„Platje¹⁰⁾ nositj s odnogo pleča!¹¹⁾
I tut carj dogadajetsja¹²⁾
Na carjeviča oseržajetsja.¹³⁾
„Ah, vígoj jesi, knjazja i bojare!

¹⁾ se je začela; ²⁾ mesto; ³⁾ ujel; ⁴⁾ iztrebil; ⁵⁾ izdajo;

⁶⁾ iztrebiti; ⁷⁾ nasprotnik; ⁸⁾ sklade; ⁹⁾ kupice; ¹⁰⁾ obleko;

¹¹⁾ domisli; ¹²⁾ razjezi.

Ali za Boga, gospod dopisnik, niste čitali mojih člankov?

Takoj v prvem članku*), v odstavku drugem pišem ad verbum: „Kar se spomenice tiče, je ... naravno, da jo je le omenjena trojica (Vošnjak, Goedl, Raič) izročila, kajti „slovensko društvo“ se je v tej zadevi obrnilo samo do Vošnjaka, Goedla in Raiča ...“

Ali je naglaven greh ali ni, da so štajerski poslanci sami k ministru Conradu, ne bodem preiskaval.

Prepričan sem pa, da minister Conrad, da so se vsi slovenski poslanci režno potegnili za nas ne bi tako govoril v proračunskem odseku, kakor je. Mi ne moremo uvideti, kako bi bilo brezvestno za nas, kaci 450.000 Slovencev na Štajerskem isto storiti sedaj, ko ima vlada že jednoletne skušnje, kar ni bilo brezvestno storiti za kaci 450.000 Slovencev na Kranjskem brez vsakih skušenj!

Sicer pa bo g. dopisnik z Dunaja, če je odkritosrčen, ter je le nekoliko vestno čital moje dopise, moral priznati, da mi je slučaj z „nujno prošnjo slovenskega društva“ le dal povod, da sem izpregovoril v obče o postopanju slovenskih poslancev par besed, ter razvil o njem svoje misli, katere so pa, kakor mi pričajo prijazna pisma iz raznih pokrajin slovenske domovine, misli mnogih in mnogih rodoljubov.

Sukati stvar tako, kakor da je ta posamičen slučaj z „nujno prošnjo“ jedini vzrok pritožbam, in kakor, da so moji dopisi pisani samo z ozirom na ta slučaj, se mi ne zdi, — recimo — umestno. Ta slučaj dal mi je, da še jedenkrat to poudarjam, le povod, da sem spregovoril v obče o postopanju slovenskih poslancev.

Pravi se: „Kako jim (slovenskim poslancem) more (namreč jaz) očitati tako surovo, da se ne brigajo za sorodne brate na Štajerskem ...“ Surovo? — Meni ne prisoja sodba o mojih dopisih. Ali prepričan sem, da v njih ni nič surovega. Vam, čč. gg. čitatelji „Slovenskega Naroda“, ki ste čitali dopise, prepuščam m. m. srcem, da sodite, ali sem res komu kaj „surovo“ očital.

Kar sem očital je, da tako rekoč vsak poslanec na svojo roko postopa, ter na svojo roko lokalne ali začasne pridobitve doseči skuša, dočim se velika principijelna vprašanja ne skušajo rešiti, tako da vlada vedno misli, da je že Bog ve kaj vse storila, če posamičnim malenkostnim, separatnim in zasebnim prošnjam ustreže.

Več odtočnosti, več solidarnosti, tega je želeli pri naših poslancih. Kako da bi se morebiti dalo to doseči, pokazal sem, vsaj v obrisih, v prvem članku*); slovenski poslanci naj bi se shajali ter se posvetovali o svojem postopanju, naj bi imeli dobro premišljen načrt, program, po katerem bi se ravnali v vsem svojem postopanju.

*) Štev. 59 „Slov. Naroda“.

„Vi berite ¹³⁾ carjeviča pod beli ruki,
„Nedevajte ¹⁴⁾ na njego platje černoje,
„Povedite jega na boloto ¹⁵⁾ židkoje, ¹⁶⁾
„Na toje li Lužu-Poganuju,
„Vi predajte jega skoroj ¹⁷⁾ smrti!“
Vse bojare razbežali sja.
Odin ostalsja Maljuta zlodej,
On bral carjeviča za beli ruki,
Nadeval na njego platje černoje,
Povel na boloto židkoje,
Što na tu li Lužu-Poganuju.
Provedal ¹⁸⁾ slufia Nikiti Romaniča,
Sadilsja na lošad ¹⁹⁾ vodovoznuju,
Skoro ²⁰⁾ skakal k Nikite Romaniču:
„Goj jesi, batjuška, ²¹⁾ Nikita Romanič
„Ti pješj, ješj, prohlazajes jaja ²²⁾
„Nad seboj kručinuški ²³⁾ nevedaješj!
„Upadajet zvezda podnebesnaja,
„Ugasajat sveča vosku jarkago ²⁴⁾
„Ne stanovitja ²⁵⁾ mlada carjeviča!“
Nikita Romanovič ispugajetja ²⁶⁾
Saditsja na lošad ²⁷⁾ vodovoznuju,
Skoro skačet na boloto židkoje,
Što na tu li Lužu-Poganuju
On udaril Maljuto po ščeke: ²⁸⁾
„Ti Maljuta, Maljuta Škurlatovič!
„Ne za svoj ti kus primajesja
„Ti etim podavišja! ...“

¹³⁾ vzemite; ¹⁴⁾ oblečite; ¹⁵⁾ močvirje; ¹⁶⁾ mokro; ¹⁷⁾ hitrej; ¹⁸⁾ zasedi; ¹⁹⁾ konja; ²⁰⁾ hitro; ²¹⁾ oče; ²²⁾ zabavaš se; ²³⁾ nesreče; ²⁴⁾ čistega; ²⁵⁾ ne boče; ²⁶⁾ prestraši se; ²⁷⁾ lici.

Če to, da sem grajal, da dozdej nima jo takega črteža, da nismo opazili niti odvažnega niti solidarnega postopanja, imenuje g. dopisnik Sloven čev „surovo“ očitaje, potem mu moram naznaniti, da bodo naši poslanci, če bodo postopali tako naprej, kakor dozdej, slišali še mnogo taci h „surovih“ očitaj.

Kdor se poda v javnost, posebno kot politik, mora biti pripravljen oa vse ugodne in neugodne posledice.

Nikdo ne sili nikogar v javnost, ali celo v državno poslanstvo. Ako pa možje veliko butaro poslanstva na svoja pleča nalože, nastane sveta dolžnost za vse politične liste našega naroda, da z največjo pozornostjo na vsak njihov korak pazijo in narodu precej naznanijo, kedaj in kako so s prave ceste zavozili, ali pa v senco svojega poslanstva seli, ter začeli sladko počivati.

I. D.

Govor državnega poslanca A. Obreze v državnem zboru dne 22. marca 1884.

(Po stenografičnem zapisniku.)

(Konec.)

Drugi vzrok teh visokih eksekucijskih stroškov je to, da se pobirajo davki na Kranjskem štirikrat na leto, namreč 15. februarja, 15. maja, 15. avgusta in 15. novembra, vsled česar se omejeni izterjalni stroški množijo. Jaz bi ne imel nič proti temu, da se davkoplačevalci večkrat na leto opominjajo k plačilu, ko bi ta opominjanja ne bila tako draga, in bi se davki tudi ob neprimernem času ne izterjevali! Zlasti poslednje mora se odločno grajati.

Kdor pozna kmetijske razmere na deželi, bode moral priznati, da je maj oni čas leta, ko ima kmet ravno najmanj denarja. (Res je! na desnici.) Prejšnji pridelki so že razprodani, novo spravljane pridelkov pred durmi; za spravljane novih pridelkov, na primer za spravljane sena, potrebuje kmet denarjev za kosce, sušilce itd. in navadno je že prisiljen, da dobi potreben denar, narediti malo dolga, ali pa prodati del pridelkov, katere še le pričakuje, in sicer za slepo ceno.

No, gospoda moja, v tem letnem času in pod temi okoliščinami od posestnika izterjevati davke je naravnost neodpušljivo, jaz bi rekel predrzno početje.

Posestnik ne more ob tem času in pri najboljše volji nič plačati, in vzrok temu je, ker nima denarja. Izterjanje davkov 15. maja je tudi z malimi izjemami brezuspešno, davkoplačevalcu pa napravlja one nečuvane stroške, katere sem prej nashikal.

Da ni dopustljivo, izterjevati davke 15. maja, to je priznal tudi deželni zbor kranjski in že večkrat prosil visoko vlado, da bi odpravila ta obrok, tako v zasedanji leta 1881; potem zopet v zasedanji 1883, v katerem je gospod deželni poslanec baron Apfaltrern v tej stvari izdelal tako dobro utemeljeno in sploh jako jedrnat poročilo, na kar je sklenil deželni zbor nujno prositi, da odpravi obrok 15. maja za zemljiški in hišni davek.

Ta prošnja mora že biti pri ministerstvu. Pa

ne samo deželni zbor, ampak tudi deželna vlada je, in sicer leta 1881 v tem smislu ministerstvu poročala, kar smo izvedeli iz govora gospoda deželnega poslanca barona Apfaltrerna v kranjskem deželnem zboru 11. oktobra 1883.

Visoka c. kr. deželna vlada je tedaj leta 1880. na višje mesto poročila (čita): „Z ozirom na to, da ima po skušnji drugo četrtletje davkoplačevanja najmanj uspeha, in da davkoplačevalcem posilno izterjanje napravlja samo nepotrebne stroške itd. mora deželna vlada izreči, da bi se popustilo pobiranje davkov v drugem četrtletji, a bi se zemljiški in hišni davek razdelil na jednake obroke, ki bi se plačevali 15. februarja, 15. avgusta in 15. novembra.“ Tako daleč visoka deželna vlada. Finančna uprava je pa vzlic prošnji deželnega zbora in izjave deželne vlade obdržala, kakor prej štiri kvartale, mej njimi tudi onega 15. maja. Reči moram, da se mi to tem bolj čudno zdi, ker se je v drugih deželah, kakor sem razvidel iz govora finančnega ministra, tako n. pr. na Koroškem, Štirnskem že za davke počakovalo, kakor se je finančni minister izrazil, in se je to za prav dobro pokazalo, ter so se zaostanki davkov zmanjšali. Kako je to, da se to olajšanje tudi ni na Kranjskem uvelo vzlic prošnji deželnega zbora in poročila c. kr. deželne vlade ne morem razumeti, kakor tudi ne morem misliti, da bi bilo visoko ministerstvo prepovedalo finančnemu ravnateljstvu, to storiti.

Da se nadalje poskusi, gospoda moja, tem neprilikam opomoči, dovoljujem si staviti sledečo resolucijo (čita):

„Visoka vlada se naprosi, da za pobiranje in izterjanje zemljiškega in hišnega davka opusti II. (majski) kvartal in uvede tri jednake obroke za zemljiški in hišni davek, vsakega za jedno tretjino davka, ki se imajo uplačevati 15. februarja, 15. avgusta in 15. novembra.“ (Dobro! na desnici.)

V ožgled izjave gospoda finančnega ministra, da je visoko ministerstvo pripravljeno, dovoliti olajšave, ako to ne škoduje državi, mislim, da ta resolucija visokej vladi ne bode nepovoljna, in se na-dejam, da bode imela vspeh. (Dobro! Dobro! na desnici.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. aprila.

Ladija „Miramare“ prišla je iz Pulja v Trst. Od tod se poda naravnost v Carigrad, od tam pa v Varno, kjer bo pričakovala prihod cesarjeviča Rudolfa in nadvojvodinje Štefanije. Iz Carigrada pojde cesarjeviču pet Lloydovih parnikov do gradov ob Bosporu naproti. Visoka gosta se ne bosta dolgo bavila v Carigradu. Obiskala bosta Brusso, na povratku pa se zopet malo ustavila v Carigradu. Avstrijsko poslanstvo je že dobilo dovoljenje za prehod ladije „Miramare“ skoz Dardanelle. Ob enem je poslanstvo objavilo Porti, da cesarjevič pred 17. t. m. ne dospe v Carigrad. Visoka gosta bosta stanovala v Yldiz-Kiosku. Sultan je velel napraviti cesto iz Pere do palače c. kr. poslanstva, do katere se sedaj pride samo po ovinku. Belgijska

Pozabil je Serebrjani, da nema sablje in samokresov, in ni se menil zato, da je star konj pod njim. A to je bil dober konj ob svojem času; služil je dvajset let v vojski in bil je v raznih bitvah; pa ni si prislužil pokoja v starosti; prislužil si je vodovozno vprego, gnilo seno in udare z bičem.

Skakal je Maljuta po temnem gozdu s svojimi opričniki. Hitel je k Paganskej luži, popravljal bašlik na glavi carjeviča, da ne bi vedeli opričniki, koga peljejo v smrt. Ko bi ga spoznali, odstopili bi od Maljute, prijeli bi za večji dobiček in spustili manjšega. Mislili so opričniki, da jezdi priprost človek mej Homjakom in Maljuto; samo čudili so se, da ga peljejo tako daleč v smrt.

Priganjal je Maljuta opričnike, jezil se na konje, in bil jih z bičem po ogromnih bedrih.

— Oh, da bi vas volk požrl, travnati mehovi! Da bi se saj ne premislil car in ne poslal gonjceve za nami!

— Prokleti Maljuta skakal je po temnem gozdu, gledale so ga tašice, stegujoč vratove, nad njim so letali črni vranovi — blizu je že bila Paganska Luža.

(Dalje prih.)

kolonija tudi dela priprave za vsprejem visokih gostov.

Konflikt z ogrsko vlado zaradi izvoza živine iz Požunskega komiteta, kateri je prepovedalo **spodnje-avstrijsko** namestništvo je jako resen. Naši oficijozni se sicer tolažijo, da se bo celo stvar hitro in mirno poravnala. Drugače pa ogrski listi in vlada, ti na vse kripilje napadajo avstrijsko vlado in dokazujejo, da je prelomila carinsko in trgovsko pogodbo. Energična pisava ogerskih listov kaže, da Ogrji nikakor niso pripravljeni odjenjati, in tudi skušnja nas uči, kako dobro zna Arpadov rod braniti svoje koristi. Ogerski državni tajnik Matlekoč in ministerski svetnik Liphay podala sta se že v tej zadevi na Dunaj.

Vnanje države.

Kakor se poroča nekemu Berolinskemu listu iz Kiela, pride tja **russki** car koncem aprila. Treba je še čakati, ali se ta vest obistini.

Bolgarski knez odpotoval je v Ruščuk. Potovanje njegovo bode trajalo deset dni. Bivši finančni minister Načević, ki je imenovan bolgarskim agentom v Bukarešti, podal se je na svoje mesto. Novo imenovani diplomatski agent Bolgarije v Carigradu, Jakofgherov, poda se na svojo mesto v teku tega meseca.

V **italijanskej** zbornici se je v saboto izjavil minister vnanjih zadev, Mancini o odnošaji Italije k Avstro-Ogrski in Nemčiji. Zagotavljal je, da trepaljanca se obstoji in da so odnošaji mej temi državami najboljše. Približanje Rusije k Nemčiji zaznamoval je za dobro znamenje miru, in tudi za Francijo izrekel je nekaj prijaznih besed.

Na Velikonočni ponedeljek imajo **nemški** katoliki shod v Kolinu, da se posvetujejo o najnovejšem političnem položaji, in kako uravnati svoje postopanje nasproti vladi, ki se jim je nedavno tako pe robu postavila in naravnost objavila, da ni pripravljena katolikom ničesar odjenjati.

Francoska ekspedicija v Tonkingu je že odrinila proti Honghoa. Brigadi Briera in Negriera koncentrirati se pri Soutay-i; operirovali bosti ob Črni reki, prva bode zasela levi, zadnja desni breg. Vojne ladije bodo zaradi naraščanja reke težko pomagale vojski. Govori se, da sovražnikom zapoveduje Lionvinloc. Moč črnih praporov znaša kakih 3000, Kitajcev pa 12000 mož. Pričakovati je hudega upora.

Turška vlada še novemu grškemu patrijarhu ni izročila novega berata, kakor se je že poročalo. Narodni svet v Phanaru je sklenil resolucijo, v kateri se izjavlja zoper vsako državno naredbo, ki bi nasprotovala cerkvi. Krečanski Grki so se izjavili, če vlada neče ustanoviti popolnega status quo, se bodo podvrhli duhovnej avtoriteti Atenske cerkve. To bi pa imelo težke posledice za Turčijo in bi pripravljalo zjedinenje Krete z Grško. Rusija je že neki formalno naznanila Turčiji, da se bode ustavljala podaljšanju Vogoridesovega gubernérstva. Če je to resnica, se pa morda res v diplomatskih krogih misli na zjedinenje Vzhodne Rumelije z Bolgarsko, s čemer se sedaj veliko govori. Sicer je pa treba počakati, sedaj se o tem nič gotovega ne ve.

V **angleškej** spodnjej zbornici odgovoril je v četrtek lord Fitzmaurice na neko vprašanje, da je Mahdi res pisal Gordonu in zahteval, da ta pristopi k mahomedanstvu. General Gordon mu je odpisal, ter ga v pismu nazivaljal "šejka", kar pomenja, da je preklical Mahdiju ponujano sultanstvo in mu objavil, da z njim se nema nič dogovarjati. — Razprtije mej angleškimi in domačimi uradniki v Egiptu se množe. Nubar paša podal je podkralju svojo ostavko, ker se ne more sporazumeti z državnim podsekretarjem Elford Lloyd. Podkralj ostavke za zdaj ni vsprejel. Nubar paša podal se je tudi k angleškemu zastopniku mr. Baringu, in mu je objavil, da hoče odstopiti. — Položaj v zahodnjem Sudanu se še ni nič boljšal. Vse ceste onostran Berberja so od sovražnikov zasedene, in ni moč poslati nobene depeše v Chartum. Vsi rodovi mej Šendijem in Chartumom so v javnem uporu, in v zvezi z rodov Biharinov, ki se bode najbrž kmalu pridružil ustajnikom. Bati se je, da ustaši obkolijo Berber in Dongolo. Čez Massaua prihaja vest, da je Kassala obkoljena od ustašev. Gubernér prosi Angleže za pomoč, ki naj se mu pošlje čez Massaua, od koder lahko pride v Kassalo v petih dneh. — Mahomed Sajd prišel je z več sovražnimi rodovi v Suakim in je izjavil, da je pripravljen, pogajati se o miru. Osman Digma podal se je neki v Kordofan. Večina sovražnih rodov okrog Suakima se je podvrгла.

Dopisi.

Iz krškega okraja 6. aprila. [Izv. dop. (Slovensko uradovanje. Poštne zadeve.) Nihče ne more oporekati, — ako le hoče objektivno soditi in govoriti, — da ne bi Slovenci v narodnem obziru napredovali. Nasprotno je pa tudi istina, da je naše narodno napredovanje prav počasno. Nekoliko se je slovenščini pot odprla v uradni, majhen prostorček jej je tudi po šolah odločen. Da pa stvar počasi koraka, temu so krivi nekoliko uradniki, nekoliko slovensko občinstvo, med katerim pogrešamo v obče premalo delavnih in odločnih do-

moljubov. Ukazi obstojé za naše uradnike, da naj s slovenskim ljudstvom slovensko občujejo. Da se pa v vseh slučajih po tem ukazu ne ravna, to je obče znano. Zakaj ne? Pri političnih uradih nimamo dosta uradnikov, ki bi bili naše gore list, oni so ali Nemci ali nemškutarji. Taki se sicer navadno ne kažejo, ali za to jim pa tudi ni mar, da bi radi slovensko govorili ali da bi vsaj slovensko pisali. Nimajo dosto simpatije do našega jezika, kateri pa jim tudi posebno gladko ne teče. Ustavljajo se sicer ne slovenščini, takih slučajev ne moremo več zabilježiti; pa tudi takih uradnikov ni, kateri bi rekli: pišimo kar od kraja našemu slovenskemu kmetu v slovenskem jeziku, marveč stvar se godi tako: od deželne vlade v Ljubljani pridejo nemški dopisi na okrajno glavarstvo, od okrajnega glavarstva gredó zopet isti nemški dopisi na občine in od občine slovenskim strankam. —

V nekaterih strokah se pri nas še kar nič ni začelo v slovenščini uradovati. Zlasti v tehničnih zadevah ne, nižji uradnik si ne upa pričeti, višji uradnik pa neče; prvi zna sicer, pa se ne upa, drugi pa ne zna, in torej ne more. — Največ se piše še pri davkarjih slovenski, toda le pri nekaterih se davki in druge terjatve s slovenskim jezikom izterjujejo. Poznam pa tudi še davkarje in druge urade, ki dajejo na slovenske uloge nemške odgovore. — Da se kaj takešnega pripeti, krivi so Slovenci sami, ki take odgovore kar molče sprejemajo. — Uradnikov in vlade pa bi Slovenci vendar ne smeli v vseh slučajih tožiti, ako se slovenski ne uraduje, kajti Slovenci smo tudi sami temu krivi. — Veliko duhovnikov teh odličnih domoljubov, je, ki le nemško uradujejo; poznam mnogo učiteljev, kateri pišejo svojemu šolskemu uradu, o katerim jim je znano, da ljubi slovenščino, vendar le v nemškem jeziku, dasiravno je človek o njih prepričan, da so dobri Slovenci. Kadar ob mesecu pošljejo davkarju o katerem vedó da je naš domoljub pobotnice, spišejo jih navadno le v nemškem jeziku. So župani, ki dajejo na slovenska vprašanja gospod le nemške odgovore. Poznam jako domoljubnega odvetnika, ki pa s svojimi jednako domoljubnimi uradniki večinoma nemško uraduje, in radi tega pišejo tudi sodnijski uradniki, ki so dobro zmožni slovenščine, tudi dosti v nemškem jeziku itd.

V šolskih in poštah zadevah je naša spodnja dolenska stran še zelo na slabem. Po nemških krajih v veliki Nemčiji, pa tudi na Ogorskem ima že vsaka vas svojo šolo in pošto. Pri nas so velike vasi in fare ob enem brez pošte, n. pr. Leskovca, Šmajeta, Bela cerkev itd. kar smo se mi spodnji Dolenci gotovo nadejali, kar sta zlasti Kostanjevica in Št. Jarnej s Krškim mestom vred želela v zadevi pošte, se menda ne bo zbidilo. Za našo trgovino in sploh za promet bi bilo zelo koristno in Novomeščani so sami želeli, da bi bila dvakrat na dan poštna zveza med Krškim in Rudolfovom. A čuje se, da se ta potrebna reč ne bo izpeljala. Na severno stran od Rudolfovega gre pošta dvakrat na dan, jedenkrat v Litijo, jedenkrat v Ljubljano. Zdaj se pa menda predlaga da bi šla še tretjokrat tudi na sever namreč in Trebnjega čez strmi Wagenšperk v Litijo. Čudno! To bi vendar na smelo biti, t. j. naj se rajše s tukajšnjo železnico dvakratna zveza upelje. Občinstvu je zdaj kaj malo vstreženo. Če pride n. pr. pismo iz Zagreba, mora čakati skoro 24 ur, predno odroma iz Krškega v Kostanjevico in dalje v Rudolfovo. — Pri nas pelje cesta po ravnem v Rudolfovo, čez Wagenšperk je pa tak klanec, da ne mora pošta skoro nobene peze voziti. — Naj bi se kupčijsko ministerstvo samo prepričalo, kako bi poštna zveza občinstvu bolje ugajala. Prosimo pa tudi naša državna poslanca, gg. Pfeifer-ja in grofa Margherja, da bi še tak korak v tej potrebni stvari storiti blagovoljla.

Domače stvari.

— (Trgovska in obrtna zbornica) ima danes popoldne ob 5. uri v mestni dvorani sejo. Dnevni red: 1. Zapisnik o seji dne 29. marca 1884. 2. Poročilo o novem volilnem redu. 3. Poročilo o upeljavi menjicnih blanketov v slovenskem jeziku. 4. Poročilo zadevajoče ustanovo višjega železnocestnega vršbenega urada v Ljubljani. 5. Poročilo o naredbi, da bi se žito kupovalo na vago. 6. Volitev treh članov v odbor za Dolenjsko železnico.

— (Imenovanje.) Sodnijskim pristavom na Krku je imenovan avskultant Evgen Martinolič, za Buje pa Ivan Marcolini.

— (K agrarnemu klubu) Lienbacherjevemu v državnem zboru so doslej pristopili tudi slovenski naši državni poslanci gospodje A. Obreza, V. Pfeifer, B. Raič pa dr. J. Vošnjak.

— (Prošnjo uradnih šolskih slug ter ujetniških paznikov) s Kranjskega, Koroškega in Štajerskega, da bi se njim povišalo plačo, odstopila je gospodska zbornica v zborovanji dne 4. aprila vladi, katera naj bi se ozirala na to prošajo.

— (Deželnega odbora modrost.) Naše dramatično društvo prosilo je pri deželnem odboru, da se mu za predstavo igre „Baron Trenk“ prepuusti deželno gledališče na Velikonočni ponedeljek in na Belo nedeljo, na kar je dobilo odlok, da se mu nepogojno dovoli prvi imenovanih dni, na Belo nedeljo pa le pogojno, ako se nihče drugi ne oglasi. Ta odlok je baje izumil Salomon-Dežman v svojej svetej skrbljivosti za še nepoznate tuje glumače, katerim gre po njegovem mnenji vse-kako prednost pred domačini.

— (Pa so res dovtipni!) Piše nam član kranjske kmetijske družbe iz B.: „Poslali so nam iz bele Ljubljane „Kmetovalca“ njegovi uredniki pod nemškimi adresami za nas, katerim celo „Kmetiska prijatelj“ iz Celja pa iz Ljubljane vesta pogoditi slovenske naslove! „Kranjska klobasa“ ima svojo ceno, bodimo Slovenci, Nemci in nemškutarji ali pa vladni kimovci — tako bodo našo vest tolažili gospodje od kmetijske družbe resp. od njenega glasila „Kmetovalca“! To je vse res, ali vi gospóda, ki ste nas s pomočjo „Novičarjev“ rešili zadnjega „nemškutarja“, pahnivši ga na obali Jadranskega morja, kaj še sedaj hudita z Belcebubom izganjate, „nemškutarja“ z nemškim jezikom! Z nemščino kmetom našim več imponirali ne boste, če nam nemate z drugim! Tóžite, da nemate denarjev in zato bo kmetijska družba še za naprej kimala in dremala, — ali po pameti nam slovenske naslove delate tudi lahko s sedanjim denarjem, brez denarja in nagrade, ker na Kranjskem morate le nemščino optati z reptiljskimi cekini, če hočete še kaj spečati, pri slovenščini tega treba ni! In konečno, kaj se tako neusmiljeno šalite pri nas iz nemščine, ki vam nič hudega storila ni?“

— (Neverjetno, a istinito.) Policijsko ravateljstvo na Dunaji poslalo je te dni mestnemu magistratu Ljubljanskemu pismo z naslovom: „Lai-bach in Kärnten“.

— (Čehi v Zagrebu bivajoči) delajo vse priprave za „gledališki vlak“, s katerim se popeljejo meseca maja ali junija v novo narodno gledališče v Prago. Nad sto deležnikov, mej temi veliko dam, je že upisanih. Najbrže se poslužijo tudi nekateri Hrvatje te prilike in gredó ogledat si zlato Prago.

— („Hrvatske Vile“) 33. številka ima mej drugim tudi skladbo: „Turobnica. Na rieči J. Milakovičeve za bariton uz pratnju glasovira uglasbio F. S. Vilhar. Dalje: „Uspomene s puta,“ potovanje skozi Rogatec, Slatino Celje in Ljubljano.

— (Vinski sejm v Zagrebu) je zdaj zagotovljen. Oglasilo se je 48 razstavljalcev, nekoliko jih je še pričakovati. Do sedaj je naznanjenih: Iz Zagrebačke gore 1500 hektol.; iz Kalničke gore par stotin; iz Varaždinskih goric 350, iz Zagorja 600, z Okičke gore 3000, iz Srijema 100 hektol, floega desertnega vina, 200 hetl. stare fine slivovice, 500 hektl. raznih namiznih vin itd. Oglašena vina so večinoma iz 1881 in 1883 l., tedaj dobra kapljica.

— (Kebrovo leto) je letos. Že sedaj se prikaže tu pa tam kateri rujavi brošč. Opozorujemo tedaj na dotične zakone in naredbe, ki ostro ukazujejo županom gledati na to, da se skupnim delovanjem pobira in pokončava objedávo kvarljivo žival.

— (Poštna hranilnica.) Po poslovnem izkazu poštne hranilnega urada za marec 1884 ušlo je v prošlem meseci 1,619.777 gl. 16 kr., a vrnilo se je 1,025.737 gl. 25 kr.; februarja meseca se je ušlo letos 1,412.222 gl. 36 kr., v lani marca meseca 778.014 gl. 67 kr. Torej tudi v prošlem meseci je poštne hranilne stvar naraščala tako lepo, kakor to kaže poslovanje poštne hranilnice v januarji in februarji t. l. Vsega vkupe se je ušlo, odkar obstojé poštne hranilnice, 12,735.529 gl. 47 kr., a povrnilo se je 5,505.921 gl. 47 kr., tako da je tačas za uložnike naloženih 7,229.608 gl. 17 kr.

Rim 8. aprila. V zbornici izjavil je Mancini v zadevi propagande, da eksekutivna oblast ne more ovreči sodnijske razsodbe, da pa je on pripravljen pri izvajanju razsodbe dovoliti vsakršne olajšave, ki se strinjajo z italijanskim pravom.

Bukarešt 8. aprila. Kabinet je dal ostavko, kar je bil včerajšnji ukrep zbornice nasproti zahtevi ministerskega predsednika o določitvi dnevnega reda za razpravo revizijskega načrta.

Poslano.

„Ljubljanski list“, ki je preiskal in prevahal moje preteklo življenje, izvalil je prigodek, ki je sedaj že davno — in to tudi v Kranji — popolnoma pozabljen.

Nekdaj, ko sem v družbi gospoda dra. Ivana Mencingerja in drugih Kranjskih prijateljev po vsakdanji svoji navadi večerjal v gostilni „pri stari pošti“ v Kranji, zašel je v našo družbo mlad človek, sicer dobrega in prijetnega značaja, kojega pa, če malo vina izpije, vsaka najmanjša stvarica razsrdi! Tudi istega večera podal se je — če se ne motim zavoljo kanala, ki se je ravno popravljalo na mestnem trgu — s celo družbo v preprij. In ker je ravno tik mene sedel, udaril me je s prsti v lice, ko sem izrekel besedo, ki mu po volji ni bila. To se je hipoma zgodilo, in nikdo ni pričakoval take surovosti, ker smo togotu in srdu mladega človeka poznali, ter menili, da ima svoj navadni, ali sicer spodobni družbi ne nevarni „večer“!

Kdor razmere pozna, — in menim, da mi bode tudi g. dr. Mencinger rad priredil, vedel bode, da bi se kaj jednacega tudi vsakemu drugemu lahko pripetilo bilo!

Ali „Ljubljanski list“ peča se sedaj že v drugi številki s to „afero“. In jaz samo zategadelj odgovarjam, ker je laž, da nesem prejel satisfakcije. Slučajno hranim še sedaj mej svojimi pisirijami to-le pismo:

„Euer Wohlgebornen! Mit Bezug auf Ihre dem Herrn dr. Burger gemachte Erklärung, bitte ich Sie hiermit wegen des diesbezüglichen Vorfalles im Gasthause zur alten Post um Vergebung und schliesse bei die Bestätigung über den Erlag von fl. 10. — Ihr ergebener

Krainburg, den 14. Mai 1879.

Ivan Franke m. p.,
als Zeuge.

Karlin m. p.,
als Zeuge.“

Mej mojimi pisirijami nahaja se dalje:
potrdilo,

s katerim pričam, da mi je danes gospod iz Kranja hiš. št. 194 resnično plačal znesek 10 gld. za siromake.

Kranj, 14. majnika 1879.

Anton Mežnarec m. p.,
župnik.

O ti zadevi pravil sem nekdanji gospodu Janku Krsniku, c. kr. notarju na Brdu, — a sedaj zašla je mej važne stvari „Ljubljanskega lista“.

Ker pa je gospod Janko Krsnik povedal samo prvo polovico, ter je drugo polovico „diskretno“ zamolčal, moral sem malostni ta prigodek pojasniti, da se ne bode kje verovalo, da „Ljubljanski list“ resnično piše.

Gospoda profesorja Šukljeja in notarja Krsnika pa povabim, da naj me obiščeta! V svojem preteklem življenju imam še marsikak privaten dogodek, ki se ga sedaj sramujem. Povedal jima bodem vse, — potem pa naj polnita uradni list s tem perilom, če že menita, da spada v področje uradnikov uradnega lista, mej oficijoznimi zadevami pripovedovati na primeru, da naš najmlajši in najradikalnejši advokat ne živi v soglasju z — gospo odličnega rodoljuba gospoda M—ka i. t. d.

Da pa dobim kompetentno razsodbo v celi ti stvari, sestavljam sem si sedaj zapisek o vseh osebnostih, ki jih je „Ljubljanski list“ za kratek čas svojega delovanja na dan privlekel. Ta zapisek s primerno pritožbo uložil bodem še ta teden neposredno pri predsedniku ministerstva, grofu Tassfeju, ki naj potem razsodi, li v istini naloga uradnemu listu počenjati take in jednake nesposodobnosti. Bog zna, kaka razsodba pride iz Beča? —

V Ljubljani, dne 8. aprila 1884.

(234)

Dr. Ivan Tavčar.

Tujci:

dne 7. aprila.

Pri **Slona**: Gula z Dunaja. — Stampfl iz Trsta. Jurišovic iz Gradača.

Pri **Malič**: Herz z Dunaja. — Baron Gottešheim iz Trsta. — Herzog z Dunaja. — Promovich iz Gradača. — Primošič z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

2. marca: Franciška Vovk, paznikova žena, 35 let, Hrenove ulice št. 63, za vročinsko boleznijo.

4. marca: Janez Zupan, bivši c. kr. vojaški oskrbniški oficijal, 59 let, Kravja dolina št. 11, za mrtvoudom. — Anton Kulterer, prisiljenec, 51 let, Poljanski nasip št. 50, za jetiko. — Primož Padar, gostac, 84 let, za razširjanjem pluć. — Ana Jarc, tovarniškega paznika hči, 5½ mes., Tržaška cesta št. 19, za otrpjenjem pluć.

5. marca: Ignacij Čretnik, dijak, 18 let, Mestni trg št. 17, za jetiko. — Peter Kastelic, užitniškega paznika sin, 1¼ leta, Karlovska cesta št. 19, za vnetjem pluć.

V deželnej bolnici:

2. marca: Alojzij Bizil, krojačev sin, 11 mes., za otročjim krčem.

3. marca: Liza Pfeifer, strežnica, 72 let, za katarom v črevesu.

4. marca: Jarnej Šifer, gostac, 57 let, za jetiko.

Deželna
Rogaška
slatina.
„Tempeljski vrelec“.

Uspešni lek za želočne bolezni.
Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (142—3)

Dobiva se pri g. **Mih. Kastner-ji**, kakor tudi pri g. g. Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schaffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terdinu v Ljubljani.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. aprila	7. zjutraj	732.85 mm.	+ 9.1° C	sl. zah.	obl.	
	2. pop.	729.36 mm.	+ 16.5° C	sl. szh.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	728.02 mm.	+ 12.6° C	brezv.	obl.	

Srednja temperatura + 12.7°, za 3.9° nad normalom.

Dunajska borza

dne 8. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	75 kr.
Srebrna renta	80	90
Zlata renta	101	35
5% marcna renta	95	40
Akcije narodne banke	864	—
Kreditne akcije	319	80
London	121	35
Srebro	—	—
Napol.	9	60½
C. kr. cekini	5	69
Nemške marke	59	25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	171
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	40
Ogrska zlata renta 6%	122	—
„ „ papirna renta 5%	91	90
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	121	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50
Kreditne srečke	100 gld.	175
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	120
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	213

Kovač,

izurjen v vseh kovaških zadevah, z dobrim spričalom podkovske šole v Ljubljani in drugimi spričali, išče službe — če treba tudi s svojim orodjem — pri kakem soseski ali kakemu velikemu posestniku in to tudi izven Kranjske. Neoženjen, 29 let star. — Naslov: **Fran Breclj**, kovač v Zgornji Branici na Krasu, p. St. Daniel. (210—3)

Št. 5548.

(220—3)

Razglas.

Primož Auer-jeve ustanove prvo in drugo mesto po 52 gld. 50 kr. na leto, je izpraznjeno.

Pravico do teh ustanov imajo revni otroci Ljubljanskih meščanov, pred vsem pa otroci revnih barokarjev in porodniki ustanovnika, dokler se ne morejo še sami preživljati.

Dotične prošnje uložijo naj se do **30. dne aprila t. l.** pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 31. dan marca 1884.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše želočeve bolezni. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrah in na vrani, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljavo pa jedino v lekarni **Cristofletti v Gorici**. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy**, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—19)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nimajo nobene moči in vrednosti.

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Cevi za vodnjake

(Brunnenröhren)

in vsake druge vrste les se dobiva po najcenejših cenah pri

Ivan Peterci
za Sv. Krištofom.

(233—1)

Na prodaj

stoji lepa, malo rabljena, po novejši sistemi narejena

kočija

za jednega ali za dva konja, sprednji sedež se lahko proč jemlje. — Več pové **Karol Hönig**, sedlar v Bambergovej hiši št. 16, n. Dunajske cesti. (204—3)

Izvrsten med

(garantiran pitanec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštenu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

Oroslovu Dolencu,
svečarji v Ljubljani. (207—3)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenost, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezn na vrani, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: v Ljubljani: lekarna **Gabriel Piccoli**, na dunajski cesti; lekarna **Josip Svoboda**, na Prešimnem trgu. V Novem mestu: lekarna **Dom. Rizzoli**; lekarna **Josip Bergmann**. V Postojni: **Anton Leban**. V Gorici: lekarna **A. de Gironcoli**. V Ajdovščini: lekarna **Michael Guglielmo**. V Celju: lekar **J. Kupferschmid**. V Kranju: lekar **Drag. Šavnik**. V Kamniku: lekar **Josip Močnik**. V Radovljici: lekar **A. Roblek**. V Sežani: lekar **Ph. Ritschel**. V Črnomlju: lekar **Ivan Blažek**. V Škofjeh Loki: lekar **Karol Fabiani**.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besedo: **Echte Mariazeller Magentropfen** — **Brady & Dostal** — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajni takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—134)

Od visoke vlade

švedskega kralja
privilegirani

Njeg. Veličanstva

dr. Fr. Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtja njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinje od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodlom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri **Jul. pl. Trnkoczy-ji**, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri **W. Henn-u**. (231—1)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.